

DE CURAÇAOSCHE COURANT.

Deel XIV. ZATURDAG den 1sten APRIL, 1826. N. 13.

Gedrukt en Zaturdag's morgens uitgegeven ten Drukkery Kantore voor Z. M. den Koning der Nederlanden, door De Weduwe Wm Lee.

Den 17den Maart 1826.

TE KOOP

De Colombiaansche golet

INCARNACION.

Wegens de conditien vervoege men zich by den Heer A. MATTEY.

De Schipper van gemelde golet waarschouwt allen en eenen iegelyk geen krediet te verleenen aan de Equipage van dat vaartuig, daar by noch de Consignataris voor derzelver schulden verantwoordelyk zal zyn.

March 17, 1826.

FOR SALE.

The Colombian schooner

INCARNACION.

For terms apply to Mr. A. MATTEY.

The Captain of said schooner cautions all and every one not to trust any of the crew of that vessel, as no debts of their contracting will be paid by him or the Consignee.

Fiscaal's Kantoor, den 31sten Maart 1826.

DE ondergeteekende als daartoe door den Weledelen Achtbaren Raad behoorlyk gekwalificeerd, doet by deze alle Broodbakkers te kennen geven, en ordonneren, dat de Brooden voor de volgende week te bakken het gewigt moeten houden 18 oncen voor een Reaal; kunnende de Fransche Brooden een once minder wegen.

Op pœne als by publicatie dd. 16den Maart 1824 gestatueerd is.

Per order van den Raad Fiscaal,
WM HK GORSIRA, Tweede Klerk.

Den 23sten Maart 1826.

DE ondergeteekende voerende het Nederlandsche Brikschip de Snelheid, zal in het begin van de aanstaande maand April van hier vertrekken naar Surinamen, kunnende men zich voor Vracht of Passagie addresseren aan boord of by den Heer J N C. Jutting. Tevens maakt de ondergeteekende bekend dat hy tot moderate pryzen te koop heeft een party beste provisien bestaande in

Ronde, Stolksche en Comyne Kaasen.
Kleine Vaatjes Boter.
Do. do. Rolpens.
Do. do. Pekelworst.

Vaten Comcommers, Anchovis in Fleschen, benevens een party Roode Wyn in Kisten, Dak Pannen, Houwelen, &c. &c.

J. H. FREYBOURG.

Mengelingen.

Het volgende is een uittreksel van W. Dampiers reize rondom de aarde. Wy dachten dit niet onbelangryk om een plaatsje in de Courant te verdienen, daar het ons nader bekend maakt met de oude toestand dezer kolonie; hetzelve luidt aldus:

"Te Rio de la Hacha zynde, kregen wy westelyke winden die ons in korten tyd naar Curaçao overbragten; alwaar wy binnen liepen in November 1681.

Dit is het eenigste eiland van belang dat de Hollanders in de West Indien hebben. Er is eene tamelyk goede stad en sterke schans by den ingang der haven. Behalve eenige kleine bergen is het eiland redelyk vlak; eenige ingezetenen hebben onlangs suiker planteryen opgericht ter plaatse, waar voor dezen niet dan weiland voor het vee was. Er zyn ook eenige kleine plantagien van Potatos en Yams; voorts is er nog eene groote menigte vee; doch het eiland wordt niet zoo zeer geacht om zyn gewas als om deszelfs ligging, die zeer geschikt is om met de Spanjaarden handel te dryven; voor dezen was die haven nooit zonder schepen van Carthagena en Porto Bello, welke daar dikwyls duizend of vyftien honderd zwarten op eenmaal benevens eene groote menigte Europische waren kochten, maar niet lang geleden is die handel in de handen der Engelschen te Jamaika vervallen; evenwel dryven de Hollanders aldaar ook groote koophandel door geheel West Indien, vaartuigen uitzendende, die wel gewapend en met drooge goederen geladen zyn, waarvoor zy voordeelige retoeren bekomen.

Ik begaf my vervolgens by den gouverneur des eilands en bood hem de suiker die wy in een Spaansch vaartuig vonden dat wy genomen hadden, te koop; doch ik kreeg ten antwoord, dat hy een grooten handel met de Spanjaarden dryvende dit niet konde toelaten; maar indien wy naar St. Thomas wilden gaan, een Deensch eiland, welke eene vrye haven heeft, dat hy al daar een vaartuig zoude zenden met zoodanige goederen als wy begeerden om dezelve tegen den suiker intewisselen; in welk voorstel wy echter niet stemden.

Wy verlieten daarop Curaçao en te Bonaire komende vonden wy een Hollandsch vaartuig dat van Europa kwam en met hetwelke wy een gedeelte onzer suiker tegen leeftogt verruilden.

Hier staan eenige huizen niet boven een kwartier uurs landwaarts in van de reede; er is een kommandeur en zeven of acht soldaten, deze soldaten hebben by vreedes tyd weinig anders te doen, dan te eten en te slapen, houdende nooit wacht, dan ten tyde van oorlog.

Verders zyn er nog vyf of zes Indiaansche huisgezinnen; deze Indianen zyn akkerlieden en planten mais en Guineesch koorn, als mede yams en potatos, doch hun voornaamste werk is veehoeden, want dit eiland is overvloedig van geiten voorzien, van welke jaarlyks eene groote menigte ingezouten naar Curaçao gezonden wordt. Daar zyn ook eenige paarden, stieren en koeijen, maar nooit heb ik er schapen gezien, hoewel ik het geheele eiland over geweest ben. De zuid zyde is vlak en laag land; daar zyn verscheidene soorten van boomen, doch geene die heel hoog zyn. By de huizen is een kleine springbron, waarvan de inwoners zich bedienen, hoewel deszelfs water zwartachtig is.— Aan het west einde van het eiland is eene goede fontein van versch water, alwaar drie of vier Indiaansche huisgezinnen wonen, maar op geen andere plaats ziet men zoet water of huizen.— Aan de zuid zyde, dicht by het oost einde, is een goede zoutpan, alwaar de Hollandsche vaartuigen om zout komen.

Van Bonaire gingen wy naar het eiland Aves, zoo geheten naar de vogelen, genaamd oorlogs mannen en boebies, welke men daar, inzonderheid de laatste, in groote menigte vindt. Deze boebie is een zeer onnozel dier, en zal naauwelyks een stap uit den weg gaan. Op sommige plaatsen maken zy hunne nesten op den grond, maar hier nestelen ze in de boomen, hetwelk ik nergens anders gezien heb; hun vleesch is bruin en smaakt vischachtig; hun getal is zeer verminderd doordien de schipbreukelingen van de Fransche vloot die hier drie jaren te voren verongelukte, hen gedood hebben om zich voedsel te verschaffen. Ook hebben zy twee of drie putten op het Aves eiland gegraven.

Terwyl wy de kust van Karakus voorby zeilden vernamen wy dat er zich op die kusten bevinden drie of vier groote schepen, ieder van dertig of veertig stukken, welke te Curaçao tehuis behooren en welke in de kleine baaijen op die kust gelegen allerlei droogs goederen ter sluik invoeren, waar voor zy eene rykelyke betaling voornamelyk in zilver en kakao bekomen.

De Spanjaarden echter hebben uitkyk en bespiedplaatsen op de bergen en borstweringen in de valleyen en hunne zwarten zyn ter bescherming der baaijen en ter voorkoming van ongeoorloofden handel met geweer voorzien.

Het spyt my dat de Hollanders hier alleen handel dryven en dat die kust voor ons Engelschen ongenaakbaar is."

UIT NEDERLANDSCHE KOURANTEN.

Baltimore, Oct 4.

Men wist over het algemeen niet, om welke reden Bolivar en het Colombiaansche gouvernement het toekomstige lot van het eiland Cuba en van Puerto Rico tot een der eerste onderwerpen van deliberatie, welke de aandacht van het congres van Panama zullen moeten bezig houden, hadden gekozen. Het volgende stuk, waarvan wy een gedrukt exemplaar hebben bekomen, kan eenig licht verspreiden over de volgende zinsnede der diplomatieke nota van den minister van Colombia: "Te beslissen, of de ze eilanden by eenen der verbondene Staten zullen worden gevoegd, dan of men hun vrylaten zal, zich zelven een gouvernement te kiezen."

Men kan, volgens dit document, niet twyfelen, of er zyn, door vele inwoners van Cuba, demarches by den bevryder gedaan, om zyne tusschenkomst te bekomen.

Adres van de voornaamste inwoners van Cuba aan den Generaal Bolivar.

"Excellentie!—Het eiland Cuba, hetwelk het beklagelyke ongeluk heeft gehad van tot dus verre vyandig tegen de Republikeinsche instellingen van het vaste land van Zuid Amerika te schynen, uit hoofde van het gouvernement, dat hetzelve bestuurt, telt een groot aantal, wy zouden kunnen zeggen het grootste gedeelte, van deszelfs ingezetenen, welke den Amerikaanschen naam waardig zyn, en de vryheid beminnen, niet zoo zeer uit instinct of gewoonte, als met kennis van zaken en uit inwendige overtuiging. De ware Patriotten zyn bereid, om hunne armen, hunne harten, ja zelfs hun leven voor dezelve optéofferen, wanneer de gelukkige bestemming van deze reeds bevrydde streken vervuld, en wanneer het uur geslagen zal wezen, dat uwe excellentie, de beschermengel van Colombie en van Peru, dezelve zyne bescherming zal verleenen, om tot het doel, waarnaar zy streven, te geraken.

"Deze, voor hen, die de beradenheid, den publiecken geest en de opinie onzer medeburgers kennen, onwederlegbare waarheid, op den voorgrond stellende, meenen wy het regt te hebben van ons tot tolk hunner gevoelens te stellen, om uwe excellentie met zyne overwinningen geluk te wenschen, en wy kwyten ons van deze taak als vrienden der menschheid, als Amerikanen en als bewonderaars van den grondvester van Columbia. En inderdaad, wie zou die Republikeinsche deugden niet in U bewonderen, welker zuiverheid, door den triomf van magt en geluk, nooit in het geringste gekrenkt geworden zyn, een' triomf, welke zoo vele groote mannen van het pad der heldendeugd heeft doen afwyken, of dezelve, door heerschzucht, zwakheid of ydelheid, van hunne beginselen hebben doen afgaan.

"Wy deelen ook zeer opregtelyk in de onuitsprekelyke vreugde, welke de republiek van Peru geniet, van wy beschouwen den man, dien de Hemel en het rood uit hebben uitgekozen, om de verfoeyelyke verkrachting der vryheid en der regten van de Amerikanen, gedurende drie honderd jaren, te wreken, met bewondering en genegen; wy erkennen, dat men hem de wederdienste zorgen eens vaders, de roemrykste en zoetste naam onder de volks huisgezinnen, verschuldigd is.

"Zoodanig zyn de gevoelens van ons gemoed, met al de opregtheid, zuiverheid en waardigheid, welke vrye mannen betamen, uitgedrukt.

"Wy zyn ten volle overtuigd, allerdoorluchtigste heer, dat het weldenkende gedeelte van Cuba's inwoners de onverzoenlyke vyanden zyn der slaverny en van het Spaansche juk, dat dagelyks onverdragelyker, tirannieker en wreeder wordt, en in de gevoelens, die wy te kennen geven, deelen, en, even als wy, het levendigste genoegen ondervinden, ziende met welk geluk Uwe Exc. het groote werk der vryheid van Peru volmaakt, en die van Colombia ten prys van zoo vele opofferingen heeft bevestigd, hem, wyze en weldadige wetten ziende uitvaardigen, en eenen heilzamen vrede schenken aan de kinderen der Incas, welke, door hunne heldhaftige pogingen, om zich tot den rang eener vrye natie te verheffen, alle soorten van geluk waardig zyn.

"De ingezetenen van het eiland Cuba, en wy in hunnen naam, durven ons vleyen, dat uwe excellentie onze wenschen zal verhooren; zy zyn het gewrocht noch van kunstenary, noch van verbeelding, en hebben gevolgelyk het lok [illegible] der welsprekendheid niet; maar zy bezitten de bekoring der opregtheid; zy zyn de uitdrukking van het hart, de taal der geestvervoering en der waarheid.

"Uwe excellentie zal de bevestiging van hetgeen wy hier aanvoeren, bekomen, zoodra de kinderen van Cuba het vreesselyke juk, dat hen onderdrukt, zullen kunnen afschudden; maar zulks kan, in weerwil der groote pogingen, welke zy doen, zonder den bystand van uwe excellentie niet gelukken onder een gouvernement, hetwelk, zonder iets te ontzien, alle middelen van onderdrukking en van vrees te werk stelt. Daar is geen twyfel aan, of de Hemel heeft besloten, dat uwe excellentie hun redder wezen zal. Dit woord is voor het verhevene begrip van uwe excellentie voldoende, dat gy overtuigd wezen moet, dat uwe deugden en uw naam onuitwischbaar in de harten der ongelukkige inwoners van Cuba gegrift zyn.

"Dat de Hemel en de natuur uwe excellentie zoo lang bewaren als wy wenschen, op dat uw verheven genie en uw zwaard, dat nog sterker dan het noodlot is, tot de verlossing van Cuba en van het schoone eiland Porto Rico, de laatste overblyfselen der overheersching van Spanje in de nieuwe wereld, waaruit het moet verdreven worden, moge toebrengen.

"Wy hebben de eer te zyn, enz.

"Den 26sten Oct. 1825"

(*Volgen de onderteekeningen.*)

WY PAULUS ROELOFF CANTZ'-LAAR, Ridder der Orde van den Nederlandschen Leeuw, Schoutbynacht in dienst van Zyne Majesteit den Koning der Nederlanden, Gouverneur van Curaçao en onderhoorige eilanden Bonaire en Aruba, en Opperbevelhebber van de Land en Zeemagt aldaar, &c. &c. &c.

Allen den genen die deze zullen zien of hooren lezen salut! doen te weten:

Nademaal wy in ervaring gekomen zyn dat er een verkeerd begrip bestaat omtrent het gebruik van omslag zegels in die gevallen waarin dezelve vereischt worden, volgens het bepaalde by het 1ste en 18de artikel des reglements op den impost van het klein zegel, hetwelk den 23sten Augustus 1820 gearresteerd en den 6den September daaraanvolgende gepubliceerd is; en dat zulks voortvloeit uit een misverstand van de publicatie des Raads van Policie den 16den January 1821 gearresteerd en den 23sten daaraanvolgende uitgevaardigd, tot alteratie wel van het 2, 3 en 4 artikel des voorzeiden reglements betreffende omslag zegels voor de daarin bedoelde acten en documenten, doch niet van het 1ste en 18de artikel dewelke in derzelver geheel en onveranderd zyn gelaten.

Zoo is het dat wy noodig geoordeeld hebben, tot wegruiming van dat misverstand hetwelk tot nadeel van s'Lands middelen is strekkende, en onaangename gevolgen kan hebben voor de ambtenaren en alle anderen dewelke zich aan de gemelde artikels 1 en 18 van het voorzeide reglement niet houden, derhalve hierby te verklaren: dat de beide evengemelde 1 en 18 artikels by de vorengemelde publicatie van den 16den January 1823 geene verandering hoe ook genaamd hebben ondergaan, maar dat dezelve in derzelver geheel zyn gelaten en gebleven, en dienvolgens door de genen wie dezelve aangaan, zoo en in dievoege als dezelve luiden, moeten opgevolgd en nagekomen worden.

Gedaan op Curaçao den 9den Maart 1826 het dertiende Jaar Zyner Majesteit's regering.

(w. g.) CANTZ'LAAR.

Ter ordonnantie van Zyne Excellentie,

(w. g.) W. PRINCE, Gouv. Sec.

Gepubliceerd binnen het Fort Amsterdam en in de Willemstad den 13den daaropvolgende.

(w. g.) W. PRINCE, Gouv. Sec.

Den 1sten April 1826.

DE ondergeteekenden Executeuren in den Boedel van wyle Vroowe GEERTRUIDA BERCH, gesepareerde Echtgenoot van den Weled. Heer ALEXANDER EVERTSZ, roepen hierby op al de genen dewelke eenige vordering, zoo wegens geld als geldswaarde, of van welken aard ook, tegen den gemelden Boedel hebben om, binnen den tyd van Zes Weken van heden af te rekenen, opgave daarvan aan de ondergeteekenden te komen doen.

C. L. VAN UYTRECHT.
WM. PRINCE.

Den 31sten Maart 1826.

TE KOOP.

DOOR den ondergeteekende, als speciale Gemagtigde van den Heer Gabriel Jansen Muskos:—de Plantagie PRINCENHOF, familiaar onder den naam van DIANORA MATU, bekend; benevens één Slavin. Indien er uit de hand voor de eene of beide vóór of uiterlyk op den 17den April aanstaande, zich geen kooper opdoet, zullen dezelve respectivelyk op dien dag, by Publieke Opveiling worden verkocht.

JEOSUAH DESOLA.

Lyst der sedert den 23sten tot den 31sten dezer aangebragte en onafgehaalde brieven.

Thomas Pasaniz	Mollie Premera
B. Ricard	Sebel Jeul
J, de Montesola	Felisiana Antonia
F. Jons	Rosa Martina Totolica
P. G. de Alonso	Angentel van Sebon
Wilmo Coriel	Teresa Day
Fablo de Caspe	S. Martin
Johannis Petersen	Catarina Debary
Dirk Neymand	A. Debari
Felipe Casa Nova	W. Chestie
C. Palm	N. Mclarighlen
Guadalupe Eliso	M. J Billo
J. S. Deza	E. H. Gomez
Susana Yatiba	Rosa Lindo
N. R. Blanch	M. A. D. Gomez
Jsidro Soto	T. Garcia
R Roi	Leonora Ginorme
B. Caracal	Guis Rochi
C. A. Deberit	

Curaçao den 31sten Maart 1826.

A. HELLMUND,

Belast met de Post directie.

March 31, 1826.

FOR NEW YORK,

The Schooner

MOSES,

— MURCH, Master.

Will sail shortly. For Passage only, apply to J. DE SOLA & SON.

The Public is hereby cautioned against trusting the crew of the said vessel, as no debts of their contracting will be paid either by the Master or Consignees.

CURACAO.

Vaartuigen in en uitgeklaard sedert onze laatste

INGEKLAARD—MAART.

25.	golet Favorite, de Leon,	Maracaybo
	brik Agenoria, Mc Foy,	Providence
	golet Maria, Van Luyck,	Cuba
28.	—— Mozes, Murch,	New York
	—— Caraqueño, Ramires,	Coro
30.	—— Dorothea, Nicolaas,	dito

UITGEKLAARD—MAART.

25.	brik Rachel, Stormb,	Zee
	—— Jane Eliza, Eskeldson,	St. Jago de Cuba
	—— Snelheid, Clausen,	Amsterdam
30.	golet Geertruida, Levy,	Maracaybo
	—— Caraqueño, Ramires,	Coro
	—— Perseverance, Boom,	Coro

EVANGELISCHE KERK.

Zondag den 2den April, ten 9 ure.

Predikdienst door Ds. J. Muller, J. A. Z.

Op verleden Zondag is van deze haven vertrokken Z. M.'s brik de Kemphaan, gekommandeerd door den kapitein luitenant Van Ryn, hebbende onder konvooi tot de Mona Passaat, de brikken Maria & Jacoba, schipper J. J. Bart, de Snelheid, schipper E. Clausen, en de Catharine van Curaçao, schipper Alves.

Als passagiers zyn vertrokken:

Met de Maria & Jacoba, de Weledele Gestrenge Heer H. Ten Ham, Chirurgyn der Tweede Klasse by het Garnisoen alhier, ZEd. Echtgenoote, en de Weleerwaarde Heer M. J. Niewindt, Pastoor der Roomsch Katolyke Gemeente alhier; en met de Catharine, de Heer C. A. Zeppenfeldt.

Wy lezen in de Nieuw Yorksche kourant van den 27sten Feb. dat er op den 16den dierzelfde maand een embargo zou gelegd zyn geworden op alle vaartuigen in de havens van het eiland Cuba, welke waarschynelyk zou voortduren, tot na het vertrek van eene expeditie, welke aldaar uitgerust wordt, vermoedelyk bestemd naar eenen kruistogt langs de over kust. Volgens partikuliere brieven, zou de expeditie regtstreeks naar Carthagena vertrekken en van daar langs de kust tot Vera Cruz zeilen.

Men schryft uit Havana, dat men zich veilig acht tegen den gedreigden aanval van Mexico en Colombia. De Spanjaarden, die van de Spaansche kust weg gedreven zyn geworden, hebben, voor het grootste gedeelte den wyk genomen in Cuba. Buiten dien zyn er zes fregatten in de haven; in Havana en de omliggende streken zyn er omtrent 6000 man Europische troepen; en men denkt dat er in de andere plaatsen op het eiland omtrent 2500 à 3000 Europische troepen zullen gevonden worden. Er zyn ook 1200 gecouleurde troepen, maar deze worden niet in dadelyken dienst gehouden. Sommige menschen gelooven evenwel dat de onderneming gelukken zal, wyl zy op de hulpe van de creolen, negers en vagabonds, die op het eiland krielen, berekenen.

In dezelfde kourant bemerken wy dat een zeker kapitein Meyer, komende van Para, (Brazilie) welke plaats hy op den 17den January verlaten had, berigtte, dat het volk in de binnenlanden in oproer waren, en dat er dagelyks troepen tegen hen uitgezonden werden.

Chili.—Een brief gedagteekend Valparaiso den 10den Oct. te Boston ontvangen meldt het volgende:

"Eenige dagen geleden brak hier een oproer uit ten gevolge van misnoegen over eenige willekeurige handelwyzen der ministers in het tolhuis. De direkteur van het tolhuis beval eenige troepen om uittetrekken, dit werd door het kongres afgekeurd en hieruit ontstond een misverstand tusschen hen. De direkteur verliet de stad, maar keerde op den volgenden dag terug, toen vervoegden zich by hem, het grootste gedeelte der troepen en een aantal leden van het kongres en gaven hem het bewind over. Het kongres werd ontbonden, eenige personen werden in hechtenis genomen, andere ministers werden aangesteld en toen herstelde zich de rust. Dit geval zal ongetwyfeld, aanleiding aan het gouvernement geven, om krachtdadigere maatregels te nemen."

De volgende merkwaardige gebeurtenis vinden wy geplaatst in de 'El Colombiano' van den 22sten Feb. ll. zynde dezelve medegedeeld geworden aan den Uitgever van gemeld nieuwsblad, door een zeker Dokter in de Medicynen, met name Carlos Arvelo, die de echtheid van het verhaal waarborgt. De mededeeling komt hoofdzakelyk hier op neder:

"Een zeker heer Joaquin Losada, emigreerde in 1814, uithoofde der onlusten aan de overkust, van Caracas naar La Guayra en vervolgens van daar naar Martinique. Aldaar bragt hy de twee eerste jaren in goede gezondheid door, en nam aan de hand, tot een middel van bestaan, het verkoopen van Likeuren. In het begin van 1817, begon hy zich ongesteld te gevoelen, welke ongesteldheid allengskens toenam, tot dat hy zich genoodzaakt zag, om een geneesheer deswegens te raadplegen. In weerwil van alle aangewende middelen hield echter zyne ongesteldheid aan, met eene gewaarwording van drukking en hevige stekingen in het boven gedeelte van den buik, strekkende zich langs den ruggegraat tot in het achter hoofd uit, vergezeld met eene zwaarte in het hoofd, stuiptrekkingen, hoest en eene zware aamborstigheid, welke somwylen de kenmerken aannam van eene volkomene histeriesche ziekte.

"Ziende dat de middelen welke hy gebruikte niets hielpen, besloot hy tot herstel van zyne gezondheid, van luchtgestel te veranderen en begaf zich dienvolgens in 1822 naar de vaste kust. Aldaar gekomen zynde stelde hy zich onder de behandeling van gemelden Dr. Arvelo; deze vond zynen toestand gevaarlyk, zynde zyne ziekte verzwaard geworden, met eene bykomende verlamming der ingewanden, welke der mate toenam, dat men vreesde dat hy in eene geheele bewusteloosheid zou vervallen.

"In dezen kwynende toestand bleef hy. Dan hetgene als eene merkwaardige tegenstrydigheid voorkwam, hy behield steeds eenen goeden eetlust by het genot van eene verzachtende slaap, de eenige afwisseling in zyn lyden; intusschen ondervond hy geene verandering in zyne natuurlyke ontlastingen als alleen dat de Urine steeds in hoeveelheid toenam, der wyze dat hy dezelve op het laatst niet meer kon inhouden, zoo dat de vochten die hy dronk, terstond en onveranderd geloosd werden, vergezeld met hevige dorst en zwakheid van het geheele ligchaam, zoo dat men deels hieraan toeschreef het verval van zyne krachten.

"Alle middelen welke men hem voorschreef waren of schadelyk of vruchteloos; de gevoelens der geneesheeren en hunne voorschriften waren verschillend, komende allen alleen in de voorspelling van een noodlottig uiteinde overeen.

"In dezen wanhopende toestand nam de lyder zyn toevlugt tot het bekende middel van Le Roi; 92 dosis, zoo vomitief als purgetief werden na den anderen gebruikt toen den lyder ongeduldig wordende op den 7den Feb. van het vomitief eene grootere hoeveelheid dan naar gewoonte gebruikte, waardoor eene hevige uitwerking langs beide wegen werd voortgebragt, terwyl onder herhaalde brakingen zich eene dikke zelfstandigheid ontlaste, welke des lyders aandacht tot zich trok, (te meer daar met derzelver ontlasting eene aanmerkelyke verligting gepaard ging) welke intusschen by nader onderzoek bleek te zyn, een welgevormde vier duim dikke spinnekop, welks wyd geopende mond een pas geeindigd leven scheen aanteduiden.

"Nu hielden alle toevallen byna op, de overvloedige Urine werd van toen af tot eene natuurlyke hoeveelheid terug gebragt; de hoest anders het voorteeken der opvolgende toevallen verminderde, zoo dat zich het vrolykste uitzigt op eene naby zynde volkomene genezing opdeed, gevoelende de lyder reeds de aanmerkelyk-

ste verandering in deszelfs geheele gesteldheid.

"Dit merkwaardig verschynsel verdient de opmerking der geleerden; misschien kunnen zy ons verklaren hoe zoodanig een insect, negen jaren lang in het menschelyke ligchaam kan huisvesten.

"De spinne kop waarvan boven is gehandeld geworden, is van de gewone soort *rana esculenta* en wordt bewaard ten huize van gemelde Losada. Zy is mogelyk onder het drinken in de holte van de maag geraakt; zy schynt zeer dun van beenen te zyn, zonder de fyne haartjes aan dezelve te hebben, welke dezelve anders eigen zyn; en was in een' algemeen kwynenden toestand, gelyk het geval moet zyn, met elk bewerktuigd wezen welke buiten deszelfs kring moest opgroeyen en leven."

Uittreksels van de El Constitutional van Bogota, van den 2den February ll.

De volgende brief is getrokken uit de *Constitutionnel* (een Parysch dagblad.) Men zal vinden dat by eenige belangryke mededeelingen behelst wegens den staatkundigen toestand van Portogal, en de gevoelens dewelke aldaar by het publiek heerschen. Men is bevreest dat de Ultras party allengskens gesterkt wordt, en slechts wacht op eene gunstige gelegenheid, om haar voornemen werkstellig te maken tegen den koning, die wezenlyk wel meent, zoo hy slechts standvastigheid en bekwaamheid genoeg bezat om hem te ondersteunen en voort te lichten in zyne wenschen. De koningin is weder uit de klooster, waarin zy opgesloten was, gekomen; en men handelt zeer onvoorzigtig om haar in het publiek te laten verschynen. Aldus gedoogt de zwakke monarch de megtige misnoegden, die de koningin als hun opperhoofd erkennen, om hun plan te ontwerpen en het tydstip te bepalen, wanneer zy raadzaam mogten oordeelen, om den standaard van oproer te ontvouwen. Het gedrag van het Engelsche gouvernement schynt te Lissabon even als in alle andere plaatsen, geene voldoening te geven, aan geene der partyen welke naar beheersching streven. Dit is de onvermydelyke gevolgen van den onpartydigen stand, waarin Engeland zich tusschen de partyen houdt. Het tydstip is nog niet daar, wanneer het Britsche gouvernement zich met welvoegelykheid kan onttrekken van de voorzigtige maatregels, welke het opgevolgd heeft, in betrekking der staatkundige zaken van het schiereiland. Onze tusschenkomst, in den tegenwoordigen staat van zaken zou gevolgen na zich slepen welke regtstreeks tegen onze wenschen zullen zyn:

Uittreksel van een privaten brief gedagteekend Lissabon, den 7den Oct. ll.

"De neef van graaf Subserra (generaal Pamplona, gewezene minister van oorlog) onze ambassadeur aan het hof van Spanje, kwam voor eenige dagen geleden, van Madrid alhier aan, brengende depechen met zich mede. Zyne komst heeft ten doel, om te verzoeken, om van daar terug geroepen te worden; en men zegt dat dit verzoek ingewilligd zal worden. Inderdaad, deze minister vond zich slecht geplaatst in Spanje aan de zyde van de Portugesche princessen, die sterk genegen zyn, om de staatkundige inzigten van de koningin van Portogal en den infant don Miguel te begunstigen.

"Wy herinneren ons dat het staatkundige gedrag gehouden door generaal Pamplona, terwyl dat de koning te Rio Janeiro was, zyn geheele ondergang by ons gouvernement veroorzaakt heeft; maar wy weten dat de dweepzuchtige aanhangers van de absolute magt, niet in aanmerking zullen nemen, de diensten welke deze generaal bewezen heeft, ter goedmaking van zyne vorige daden. Zoo heeft deze generaal die zich onder het getal dier mannen bevond, die de dupen waren van verkeerde en valsche staatkundige berekeningen, bevel tot zyne gevangenneming moeten zien geven en een prys op zyn hoofd stellen door de zamenzweerders van Lissabon op den 30sten April 1824.

"De graaf Subserra heeft verlof verzocht en bekomen, om naar de wateren te Barreges te gaan. Men weet dat hy den rang bekleedt van luitenant generaal in den Franschen dienst.

"De koningin heeft verlof bekomen, om de klooster van Queluz, alwaar zy geheel afgezonderd was, te verlaten en om het paleis van Ramallion te bewonen, waar aan haar toegestaan zal worden om haar hof te houden.

"Sedert de afkondiging van de laatste amnestie, heeft men opgelet, dat de assemblees aan het hof van de koningin menigvuldig waren.

"Zoo zyn de sporen van de verschrikkelyke misdaden van verleden jaar edelmoediglyk uitgewischt geworden, terwyl de natie in de hoop leeft, om hetzelfde stelsel van barmhartigheid en vergetelheid te zien aangenomen worden, in de gebeurtenissen van 1820. Deze in het oog loopende tegenstrydigheid, welke uit den staat der zaken op te maken is, verraadt den geest van partydigheid, welke de eeuwige grondbeginzelen van regt en billykheid zou schenden. De bekommering die men hierover gevoelde, verklaarde zich openlyk in murmureringen wegens de stilzwygenheid van den Engelschen minister, wien het volk verweet dat hy zyn invloed niet gebruikt had tot welzyn van het land. Men vroeg waarom of de heer Canning, na dat hy zyn doel bereikt had in het bekomen van kommerciele voordeelen voor Groot Brittanje, gewillig was om eene ondergeschikte rol van een navolger te spelen, eene rol, welke hy zelve weet, slechts past aan mannen van indicisive en middelmatige talenten, in de applicatie van eene staatkundige theorie, welke wanneer het ophoudt om liberaal te zyn, aangemerkt zou worden als eigen belang en in verdenking raken. Eenige kundige mannen echter, beweren dat het Britsche kabinet, na eene standplaats in Portogal genomen en zich in dezelve verzekerd te hebben, het voorbeeld van Fabius zal volgen, en geene plotselinge verandering in de staatkundige gesteldheid van dat land zal teweeg brengen, op dat hy zekere voordeelen van eene betere soort mogt verkrygen, en tyd aan Frankryk overlaten, om ten laatste ten opzigte van Spanje een zedelyk stelsel aan te nemen, dermate om een zeer beledigende kontrast te vermyden welke gevaarlyk kan worden. En vroeg of laat, moet dit altyd teweeg gebragt worden door den natuurlyken loop der gebeurtenissen en welke tegelyk, het belang van Portogal en Spanje en ook van Frankryk en Engeland, schynt te zyn.

"De Engelsche station vóór de Taag, is thans vermeerderd geworden met twee fregatten van 44 stukken geschut elk."

On Thursday last the 30th instant a superb Subscription Dinner took place at the Commercial Hotel of Mr. Josiah Thompson, on the occasion of the enlargement of that old and well known Establishment.—Thirty highly respectable Gentlemen sat down at table, and the greatest harmony and cordiality prevailed throughout. Several appropriate Toasts were drank and the party in full glee, did not arise till very late in the evening.

BOGOTA, FEB. 16.

PERU.

EMBASSY FROM RIO DE LA PLATA TO THE LIBERATOR PRESIDENT.

Address of General Alvear to his Excellency the Liberator.

It is with the most pleasing satisfaction that the ministers Plenipotentiary and Envoys Extraordinary who have the honour to address you, beg to state that, in consequence of the law of the 9th May passed by the general Constituent Congress, the Executive Power has directed them to felicitate you, in the name of the Argentine Republic, for the high and distinguished services performed by you to the cause of the New World, whose liberty and independence you have lately irrevocably established; and, at the same, to transmit the sentiments of gratitude and acknowledgment which are felt throughout the Provinces of the Union for the heroic and generous exertions of the Liberating Army.

This act is worthy of a Republic, which, like the immortal Colombia, has in different directions employed its influence and its power in carrying the blessings of freedom to extensive neighbouring and sister States, still groaning under oppression, until, when near the equator, their two standards were found united in the celebrated battle of Pichincha. It was then that the more fortunate genius of Colombia decreed that you should take upon yourself the glorious and difficult task of giving liberty to the rest of the New World, which, in spite of its unwearied perseverance and active struggles, still bent under the iron weight of Spanish tyranny, the chains of which you alone have been able to rend asunder. The feelings of gratitude towards the illustrious warrior—the joy and pleasure thereby diffused throughout the United Provinces—are of such a nature as only those generous bosoms, who know how to value their liberty and independence, are susceptible of.

But the sacred soil of our country is profaned by the impious tread of a stranger. The emperor of Brazil, in violation of all law, has dared to offer provocation to the free sons of Columbus, by presuming to wrest the province of the Banda Oriental from the Argentine Nation, and insult the immortal Colombia and the government of Peru, by his sudden aggression upon the Provinces of Upper Peru, which are under the protection of these illustrious Republics. It is time now that American honour should resent this, and that the Liberator of Colombia and of Peru should be the arm chosen to guide this burst of national feelings, and compel a neighbouring State to desist from a conduct so devoid of good faith and contrary to its own interests. *By* the letter which we have the honour to present to you, you will be more fully informed of the sincere hopes and anxious desires which animate your great friend and faithful ally the Supreme Chief of the Argentine Nation for the strictest union and friendship with the Republics over which you so gloriously preside.

Accept then the sincere protestations of friendship and affectionate congratulations of a Republic, which places its greatest glory in the wisdom of its institutions, in the moderation of its principles, and in the respect it professes to all established governments. As far as regards us personally, it has been to us a source of the highest satisfaction to have had interests so precious, founded on bases so incontrovertible, entrusted to our care; and our utmost hopes will be attained, if we should have the happiness to deserve the esteem of your Excellency during the time we have the honour to be placed near your person, and to manifest the profound respect and admiration we profess for the great and distinguished qualities which you have displayed to the world.

(A true copy) ESTENOS.

REPLY OF HIS EXCELLENCY THE PRESIDENT.

The Goverment of the United Provinces has with great goodness been willing to honour us with a mission highly flattering to us, both from its truly glorious object, and the illustrious personages of which it is composed. The Argentine People may therefore rest assured that our best feelings can never cease to be interested in their future fate: that our most lively interest and most cordial affection are engaged in behalf of a people which began simultaneously with us that struggle for liberty, now happily terminated.

We wished to avoid the mention of what has most sensibly grieved us: but when it is in the mouths of all, wherefore should we be longer silent? In truth we have by far too much reason to feel astonished that an American Prince, but lately dependent upon Europe, who has entered deeply into our glorious insurrection, and who has raised his throne, not on frail foundations, but on the indestructible basis of the sovereignty of the people, and of the laws—that this prince who seemed destined to be the friend of the Republics which surrounded him, should be the one who now occupies a province and fortified town not belonging to him, and which command one of our most deserving sister States. On the other side, his troops lately invaded our province of Chiquitos to carry desolation and insult us with their threats: and when the dread of our arms alone has put them to flight, then they carry away our property and our citizens. Notwithstanding this, these flagrant violators of the laws of nations have gone unpunished: our people have been humiliated, our glory insulted. But let us give thanks to fortune which has, by late events added fresh links to the ties which unite us, and has put it in our power to enforce our rights, at the same time that we enter into possession of them.

JANUARY 26.

The decree for raising a new loan, the proceeds of which are to be applied chiefly to the extinction of the Domestic Debt, which passed through the Chamber of Representatives last session, will shortly be introduced into the Senate, and we are unwilling to miss the opportunity of making some observations relative to the expediency, or otherwise, of this measure at the present moment.

The system of raising loans has been denounced very justly by the most celebrated writers on political economy as in the highest degree dangerous to the prosperity of a State, both from the pernicious consequences it entails, and from the temptation it presents to the statesman to recur to it on every emergency, as the readiest means of extricating the country from temporary difficulties. Circumstances, nevertheless, frequently occur when its adoption may be justified; and Colombia has already seen herself under the painful necessity of applying to foreigners for that pecuniary aid which was essential to her existence. The sacrifice was imperative upon her, and the alternative alone could be pleaded in her justification. Let us see whether the same reasons hold good with regard to the proposal we have now under consideration

The principal argument advanced by the advocates for this loan is, that it will be the means of introducing an amount of real capital into circulation, in lieu of the present government paper, which has only a nominal value: that this capital, applied to productive purposes, would so much increase the wealth of the country, as to allow of the repayment of the sums borrowed, within the stipulated time, without distressing it: and that it would be the height of injustice to withold any longer the payment of what is due to those who are holders of this class of government securities. At the same time, however, that this amount of capital is brought into circulation, it seems to be forgotten that another proportion of real capital, already productively employed, must be withdrawn in the shape of taxes, to pay the interests of that which has been borrowed; and it is a question, which does not admit of doubt with us,

whether the price paid for it in the first instance, and the subsequent expences attending it, prove not a greater depression to the productive labour of the country, in consequence of those increased taxes which must be levied, than the corresponding increase which is anticipated from the operation of the loan. It is not also taken into calculation, that its proceeds cannot all be productively employed, but that a very large amount will go immediately out of the country, and produce alone of the beneficial effects which are so sanguinely expected by the friends of this measure. On the contrary, the whole of the contributions raised to pay the principal and interest, must come either from our profits or capital; and difficult indeed will it be to prove that the *probable* advantages are such, as will compensate the *certain* disadvantages which a foreign loan always entails on the country which is compelled to borrow. If, as has been contended, the Republic will, in the course of a few years, be able to meet the exigencies of the State, why not wait patiently the development of the resources we already possess, rather than at once encumber it with a weight of debt which may render for ever impracticable, what at present is attended only with difficulty? If the case be one of extreme urgency, which we really are not aware of, better at once increase the amount of taxes; and if the state of the country be such as to preclude the adoption of such a step, it only adds additional strength to our opinion of the impolicy of raising a loan, and thus still adding to the *permanent* burthens of a nation, whose resources are inadequate even to a mere *temporary* exigency.—With regard to the justice of paying our creditors, we should be the last to deny such a proposition; but we think that other plans might be adopted much more advantageous to the interests of the country, than that of exchanging a debt, the greater part of which bears no interest, for one which does, and which is accompanied with the circumstances which we have just enumerated.—We acknowledge their claims, and hope that some means will be taken to satisfy them, but we are not quixotic enough to prefer what, after all, is but an *appearance* of generosity, to that which is in rigorous justice due to the rest of our fellow citizens.

But after having thus attempted to show the real injury it would inflict upon the country, another point of perhaps greater importance remains to be considered—the effect it would have on our credit in Europe. What opinion can be formed of our national faith, if after having twice raised money under a solemn promise of repayment, we again go into the market a third time for the same purpose, and with the same promises, before a single dollar has been sent from hence to pay the interest of what we already owe, and before a single statement has been presented of our national revenue and expenditure! Our funds at present are lower than those of any of the new American States which have been recognised by England, and the mortal blow which the sanction of a measure like the one now before us, would give to our already declining credit, is easily to be conceived. To expect that men will be found, who will continue to lend as long as we feel disposed to borrow, can only enter the head of a mad man; while the folly of talking of our immense national resources, at the same time that we are living at the expence of foreigners, is too glaring to allow the assertion any longer to have its effect. The circumstance, also, of raising a loan to pay a debt, the amount of which is not known, seems so like an anxiety to obtain money under whatever pretence, and so unlike any intention to repay it, when we reflect on the little that has been done towards refunding what we have before borrowed, that we are confident the very slightest meditation on the consequences it cannot fail to have on our character for honour and good faith, will be sufficient to insure the rejection of what, on other grounds, we have no doubt will be greatly detrimental to our prosperity and welfare.

FEBRUARY 2.

COMMITTEE OF THE CONSTITUENT CONGRESS OF PERU.

Bogota, Jan 1826.

To the Secretaries of the Senate and Chamber of Representatives of the Republic af Colombia.

Gentlemen—Through your medium, we have the honour to address the respectable Legislative Assembly, with the view of fulfilling the duty in itself most sacred, and at the same time most grateful to our own feelings, which the Constituent Congress of Peru proposed when it decreed the deputation, which it condescended to confide to us, to this Republic.

It is beyond a doubt, Gentlemen, that to the presence of the Liberator Simon Bolivar, and to the extraordinary impulse which he gave to the administration, as well in the military as in the political department, it is owing, that the Land of the Sun has been for ever redeemed from the most frightful slavery; and Congress, filled with gratitude in beholding it, was anxious to manifest their feelings in an especial manner before the august National Representation of Colombia, who, in depriving their country of the first of her sons, fixed by so generous an action, the liberty and independence of her ally. His Excellency the Liberator arrived on the borders of Peru at a time when the great reverses suffered by our arms threatened the social edifice with destruction, and when the land seemed again about to fall under the hateful sway of Spanish tyranny. He appeared in the midst of the fatal civil dissensions with which the country was agitated—dissensions which, by increasing the common peril, seemed to render it impossible to prevent the sword of the enemy from making fruitless the multiplied sacrifices which Peru had made to obtain her independence and liberty. But his presence reanimated in all hearts hopes of the triumph of our holy cause—hopes that had nearly expired at the sight of the afflicted condition to which the Republic was reduced. Supreme and unlimited power was deposited in his hands, the opinion of the nation was immediately strengthened, public confidence re-established the germs of discord suffocated, and the enemy filled with terror, in spite of his mighty host, and the pride inspired by years of victory. Full of danger, indeed, was the crisis in which his Excellency the Liberator took upon himself the enormous weight of the war: for, without being deterred by the disastrous calamities in which Peru was involved by the blackest of treasons, he proposed to infuse life into a state which, from its former and repeated losses, appeared expiring and almost exhausted of resources. And when, in so melancholy a situation, the cares of war might have seemed to engage all his attention, yet was he beheld enthroning Justice in the sanctuary of the laws. The Peruvian people, in recalling to remembrance the dictatorial rule, shall not only contemplate it as marked with the glorious battles that sealed forever their independence of all foreign power, but also as the happy epocha in which their liberties were placed beneath the sacred ægis of the law. The constitutional charter was planted amid the clangour of arms, and when the public calamities appeared to require no other rule but the will of the extraordinary genius to whom the nation had confided her destinies. These glorious events took place in the face of so many obstacles, without Peru witnessing the loss of any blood but that which was shed by Spanish barbarity in their ferocious executions, and that which flowed in the victorious fields in which, after a war as long as it was impious, peace was given to all the continent. Certainly a most wonderful thing, performed amid the violent struggles of a revolution, and of intestine commotions, that continually relaxing the bonds of public authority threatened to overthrow it!—The Congress of Peru, in bringing to recollection these astonishing events, the fruits of a single year, at the commencement of which the superiority of an enemy constantly victorious, and occupying the greater part of the Republic, and the civil convulsions that distracted the remainder, excited nothing but fearful presentiments of sorrow, fatal misfortunes, and an unhappy termination to our just revolution—was suddenly filled with all the emotions of the most boundless joy, in seeing the war concluded, and the rights of the people whom they represent established, and penetrated with gratitude towards the National Assembly of Colombia, who granted, at their request, the great man who has worked so many prodigies. And we, in presenting these sentiments, regret our want of ability to manifest them in a manner corresponding with their extent and energy, and to the gratitude of all the nation, which at the same time that it has seen its independence secured, has also enjoyed the ineffable pleasure of seeing raised in its bosom a throne to liberty, for which it has made so many great sacrifices.

We request you, Gentlemen, to lay these sentiments of Peru before the honourable chambers, and to accept the assurance of consideration and respect with which we are,

Gentlemen,

Your very attentive and very obedient Servants,

M. FERREIROS.
J. AGUERO.

ANSWER.

OFFICES OF THE SECRETARIES OF THE HONOURABLE CHAMBERS OF THE SENATE AND REPRESENTATIVES.

Bogota, Jan. 9, 1826—16.

To Sres Manuel Ferreiros and Jeronimo Aguero, Envoys from the Constituent Congress of Peru.

Gentlemen—We have done ourselves the honour to communicate to the Chambers your note of the 6th instant.

When the Legislative Body of Colombia, after a serious and deliberate discussion, resolved to make the mournful sacrifice of depriving itself of the presence of the founder and president of the Republic, in order to send him to break the chains that oppressed the children of the Sun, it was moved with a noble sentiment of brotherly affection for the Peruvian nation, which in her distress claimed its aid, and a conviction that the most extraordinary man of the age, the immortal Bolivar, was the only one that could save the vessel of that state. The event has corresponded to that decree of salvation; and the chambers have now the satisfaction of seeing Peru freed from her antient oppressors, and peace re-established throughout all the continent of Columbus. The Congress was before informed, by the public journals and by official communications, of the military conduct of the Liberator during the memorable period of his command, a new joy has overflowed their heart on hearing from you, as the interpreters of the august Constituent Assembly, the mighty deeds of the illustrious warrior who, fired with the ardor of Mars, yet knew how to respect the constitution and the laws. The Congress, therefore, joyfully receives the felicitations which you present, and returns them to the Peruvian people, who have recovered their independence and liberty, conducted by the singular genius who fills one hemisphere with his triumphs and the other with his name. Estimating highly the sentiments of gratitude, which through your means, the national representation of Peru has transmitted to it, the Congress has ordered us to testify to you its satisfaction in having fulfilled the duties imposed by the ties of fraternity, and in having adopted a measure which has rescued the land of the Incas from Spanish tyranny, and has secured to it peace, glory, and lasting felicity.

In performing the honourable duty with which we are charged, we have the honour to assure you of the very distinguished and respectful consideration with which we are,

Gentlemen,

Your most obedient servants,

L. V. TEJADA.
M. MINO.

BRAZIL.

Park Crescent, Oct. 30, 1825.

Sir—I this day perform a very agreeable duty in announcing to your excellency, that the emperor my master, to whom I communicated the note addressed to me by your excellency on the 7th of June last, has thought proper to accept the formal invitation given by the Colombian government, for Brazil to unite herself with the other States of America, who are about to meet in Panama, for the purpose of regulating in common their mutual relations, and fixing their respective political and commercial intercourse.

The policy of the emperor, equally generous and beneficent, will always be found prompt to contribute to the repose, the felicity, and the glory of America; and the moment in which the negociation carrying on in Rio Janeiro, relative to the recognition of the empire, shall be honourably terminated, his imperial majesty will send a plenipotentiary to the Congress, to take part in its deliberations respecting matters of general interest, as far as may be compatible with the strict neutrality observed by the emperor *towards the belligerent States of America and Spain*. Such is, Sir, the reply that I am charged to give to your excellency, adding that the emperor appreciates the friendship of the Colombian government and will take pleasure in cultivating it.

Happy in being the organ of the sentiments of my august master, I beseech your excellency to accept fresh assurances of the high consideration with which I have the honour to be,

Your very humble and very obedient servant,

El Caballero de JAMEIRO.

To his Excellency Sr. Hurtado, Minister Plenipotenciary from the Republic of Colombia, in London.

London, Nov. 9.

The French papers of Monday have reached us. One of them, on the authority of a letter, said to be received by "a respectable house in London, which communicates with Brazil," states "that the Emperor Don Pedro had written to Bolivar that he would send a Deputy to the Congress at Panama, to represent the Empire and defend the interests of Brazil."

SPAIN.

London, Aug. 18.

By the correspondence from Madrid, we learn that the government of king Ferdinand has lately given orders to the Prelates of Spain, to issue pastoral letters to the clergy of their respective dioceses, urging them to use their influence to promote peace, oblivion and concord. Among the number of those who have obeyed the royal order is the Grand Prior of the military order of Alcantara, a Prelate of distinguished rank in the Spanish church. His pastoral letter is of a peculiar and important character. He tells the clergy roundly that they are themselves the cause of all the disorders that afflict the country. His words are these: "It is, indeed, most extraordinary that the ministers of the most high, who in Spain are the only guides of a simple and unenlightened people, should, instead of leading them by the light of the Gospel, resplendent with charity, hold out to them the torch of discord." The Ultras, however, persist in their endeavours to carry their projects into execution. They have so earnestly pressed upon the king, by means of M. Calomarde, their organ in the cabinet, the propriety and necessity of re-establishing the inquisition, that the subject has been formally referred to one of the departments of the council of Castile. This reference is considered by the Apostolic party as the certain prelude of success. Meanwhile, a Royal decree, dated the 15th of July, has, to every one's astonishment, been published in the *Madrid Gazette*, to the following effect:—

"The King, our master, being informed of what has taken place in the general direction of the Treasury, relative to the payment of the contributions upon the estates of the inquisition—his Majesty has ordered, that these estates shall pay not only the current contributions but also the arrears."

The former Report of the Council of Castile recommended that the attention of the inquisition for the future should be confined to matters affecting religion, and forbidden to interfere in any manner with political subjects: that the judgments should be given in public, and that the names of the accusers should be communicated to the accused. The Spanish Cabinet is completely divided with respect to this question. M. Recacho has presented to the King an energetic remonstrance against the measure.—*British Press.*